

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.**VICENS DE LAFUENTE.**

En l' exèrcit de las lletres
ocupa un lloch important;
es professor y acadèmich
y, hasta cert punt, popular.

Ha publicat varios llibres,
molts d' ells referents á sants,
y en tots ha donat grans probas
d' erudició y serietat.

UN POLÍTCH.

No fa molts dias que 'l vaig veure.

—Y donchs, Tofol, vaig dirli, ¿qué tal, de quins sou ara?

—¡Psè!.. Aném tirant.

—Bè, ¿pero encara sou *isquierdista*?

—¡Ah! No; are soch dels del candelero, soch fognista.

—Fusionista voleu dir.

—Sí, vaja, pèl cas es igual; la qüestió es que aném tirant. Lo Sr Eduardo ¿sab? l' apotecari del carre, tè la culpa de que 'n sigui. Mira, Tofol, va dirme, en Golpez Dominguez no farà may res; per lo tant passémnos á la colla de 'n Sagasta, que si bè no fá gran cosa, á lo menos gasta molt tupé.— Sr. Eduardo vaig dirli: jo estich ab vosté, qu' es home de carrera y sab lo que mes convè... Y vel' hi aquí. Are aném tirant d' aquest modo.

—Bè, home, bè. ¿Es dir que sou dels del candelero y no menjéu del olla?

—Aviat: m' ho tenen promés; jo no demano sino que 'm fassin... director dels carros del Ajuntament.

Y no es estranya la demanda: es l' empleo que més bè li aniria. Aixó ó massé de la casa gran, pues, estant acostumat á tractar ab bestias, no li hauria vingut res de nou.

Lo pobre Tofol era patró de carreters molt conegut pèls voltants del Born; un home que á copia de son constant trevall havia lograt ferse un capitalet; capitalet que avuy sa afició política y sos amichs impolítichs se li acaban de menjar.

Ja se sabia: ell sempre resultava 'l *pagano*: pues tot lo que 's feya petit ab son curt talent, volia ferse gran ab son llarch diner. Fos per un *banquete*, fos per l' arribada del jefe del partit,

fos per regals, en Tofol sempre carregava ab lo mort per quatre ó cinch amichs, que li deyan que l' home sense partit es un ningú, y que 'l dia menos pensat li clavarían pèls nassos una credencial, que may més hauria de pensar en treballar. De tal manera l' hi deyan, que l' home s' ho mamava, y recompensava espléndidament lo poguerse fer ab uns homes que ab en Sagasta se deyan de tú, ab en Canovas de vos y ab en Martinez Campos de qualsevol cosa.

Cada vegada qu' arribava lo cas d' afliurar la mosca, feya pena sentir las disputas que sostenia ab la seva dona, molt espavilada per cert.

— Pero home ¿no veus que aquesta política será la ruina de casa nostra?

— Déixau estar, dona, ¿qué sabs tú? los homes han de tenir la seva opinió, com diu lo senyor Eduardo.

— Sí, pero ves si l' opinió 't dóna cap quarto á guanyar.

— Sí senyora, sí; 'l dia menos pensat me donarán un empleyo, que pugui deixar aixó de tractar ab bestias; y despres ¿no aném tirant? ¿qué vols més?

— Are treus trenta duros, y no 't recordas de's altres tants que deus al Tallat dels cambis de l' euga.

— ¡Nada, nada! M' hi compromés y sabré cumplir la paraula de una manera ó altra. ¡Ves qué dirían lo Sr. Eduardo y demás amichs! Dirían que 'm deixo governar per la dona, y aixó, francament, no fá home y molt menos carreter.

Y en mitj dels plors y malediccions de la seva dona, en Tofol sortia de casa ab los diners á la butxaca, sense fer cas de prédicas y sermons que no valian de bon tros com los del Sr. Eduardo.

Tots aquests disgustos anavan á conte del goig que tenia quan estava de ceremonial per assumptos del partit. ¡Donava gust veure tant satisfet, alt y gros com una conductora, ab un pan y toros més llarch que las discussions del Ajuntament, vestit tot negre; pantalons acampanats, jech estret y curt, boletet rodó, y un bastó semi-tralla! Al veurel no fallava, se sentia tot seguit farúm d' estable.

Al endemá d' una festa política, llegint en lo diari la ressenya que 'n feya, s' encarava ab los mossos ab lo mateix orgull que Napoleon al tornar d' Egipte.

— ¿Veyéu?—deya—jo també hi era: va ser molt bó; ¡haguesseu sentit quins discursos! Jo no hi entench, pero van dirme qu' era de lo milló que corra.

Feya molt temps que no l' havia vist; sabia que s' havia venut tots los carros y animals, que anava per mosso y que estava en una situació bastant desagradable.

Mogut per l' interés que sempre m' ha inspirat, vaig dirigir-me al Born, vaig preguntar per ell y ningú vá saber donarme'n rahó.

Ahir, per fi, vaig trobarlo al carrer de la Princesa, y de fixo que no me 'n hauria adonat, sense l' aparato de que anava precedit.

Una gatzara infernal de xicots y un horrible lladrament de gossos van cridar-me l' atenció: 'm giro y veig dos homes d' uniforme ab un mandró á la má, un carretó ab lo corresponent carretonayre y dos municipals custodiant aquella especie d' arca santa.

Y entre ells ¡qué veig! lo pobre Tofol que tirava 'l carretó ab la resignació d' un mártir.

Pera convénce 'm de qu' es ell, m' hi acosto.

— ¡Y donchs Tofol!

— ¡Psè... ja ho veu... aném tirant!

Efectivament, si que tira Tira gracias al empleyo que li han proporcionat los que li asseguravan que ficantse en política no hauria de treballar.

¡Si 's descuyda!...

J. LADIV.

PERFILS.

Donya Paula Bonavista, viuda de un capitá ab grau de comandant que va morir en la campanya del nort, te dugas fillas casadoras, á las que estima per igual ab verdader frenesí y en lo que no fá, dit siga de pasada, més que cumplir ab lo seu deber.

La seva estimació, no obstant, no es obstacle per privarli lo posar en joch tota la ciencia *venatoria* que posseheix, que no es poca, per poder cassar un marit per cada un dels seus *angelets*.

No sè si es individua de la *Asociación de Aficionados á Casa y Pesca*, per més que hi hauria de perteneixe indiscutiblement, dadas sas aficions á dita classe d' exercicis. Perque ella no desperdicia la més petita ocasió per posar en práctica tota classe de trampas y reclams (per lo de *trampas* s' entenen las telas, mussol, mirallets, etc.; enganys de que 's valen los cassadors propiament dits, per apoderarse dels innocents aucellets; no fós cas que la paraula s' interpretés malament.)

En lo dels reclams, sobre tot, es una especialitat. Ella, ab son clar enteniment unit á sa fácil comprensió, al primer cop de vista, ja coneix los gustos y aficions que distingeixen als joves que se li presentan en classe d' aspirants á las blancas mans de las sevas fillas.

— Me sembla que 'l jove qu' ahir 'ns va seguir sortint de missa,—sol dir D.ª Paula—es un xich dat al romanticisme. No sè, pero t' uns trajos, uns ademans que 'l distingeixen.... ¡Oh, sí, decidament es romántich! Ab aixó, vosaltres, nenas, per fervos interessants als ulls d' aquest jove sensible.... ¡no sè perque 'm sembla qu' ha de ser sensible!.... procuréu apareixe ab posats melancólichs que 'l cautivin.—

Si, per lo contrari, lo galan que las hi fa *talos* es més desenvolt y porta lo barret al clatell y juga ab lo bastó y xiula baixet quant va pel carrer, llavors la táctica que D.ª Paula exigeix dels seus dos *serafins*, es, com se compendrà, diametralment oposada. Res de ruborise; res de sospirar fundament, com despreciant aqueixa prosaica vida; á recó la carretilla de frases retumbantas y patéticas; fora, fora tot aixó. Llavors, miradas valentas; res de fingiments, més ó menos dramátichs; llavors tot espontaneitat; vestits atrevits; colors virolats; cartetas amorosas que cremarian com si fossin ruixadas de petróleo... y aixis sucesivament, fins á agotar aquest important repertori, que no s' agota may perque es interminable; sempre, per aixó, dintre 'ls limits de la moral.... tal com l' entén aqueixa classe de familia.

Aquesta la constituheix, com ja hem tingut l' honor d' exposar més amunt, la mare, viuda y las dugas fillas, dugas *estrellas*, al dir dels seus galantejadors, que per fer aquestas hiperbólicas

comparacions 's pintan sols, segons se véu; la *Rosario* y la *Anita* (aixís, en castellá, es de més bon *tono*) de vintiu y dinou anys respectivament

Si haguessen de dibuixar á las dugas *estrellas*, 'ns estalviariam feyna puig que perfilantne una estariam llestos; tant es lo que s' assemblan. Son d' igual estatura, totes dugas son rossas y d' ulls blaus y, en fi, ab lleujeras variants, imperceptibles als ulls dels joves tímids ó *procaces* que 'ls hi fan l' amor, es tant notable son parescut que qualsevol las faria bassonas. Aixó, per ellas, es un motiu de desesperació, perque 'l promés devengadas s' equivoca y pren á una per altre.

Aixís que 's presenta un barco á la vista, vull dir, aixís que un sér temerari comensa á fer merits per poder formar part de la apreciable familia que 'ns ocupa, allí es de véure lo tripijoch que s' arma en aquella casa. Totes dugas lo volen y ja en escaramussas, ja en traïdorras emboscadas, ó descaradament á la vista, la guerra que 's traba entre aquellas hienas ab faldillas (que tal semblan quan s' esgarrapan, qu' es molt sovint.) es terrible y quan s' hi fica D.ª Pauleta volguentho arreglar, es terrible perque llavors sembla que tot s' enfonsi.

Per altre part, l' ignocent xicot, objecte de la discórdia, 's véu en mil apuros ab tot y sas bonas intencions. Si aquestas deixan alguna cosa que desitjar, llavors es una ganga pel pretendent perque 's despatxa al seu gust ab totes dugas; si be ha de fer uns ulls com unas taronjas á fi de que no se li descubreixi; perque en aquest cas, totes tres (¡quina trinitat!) se li tiran á sobre y si 'n surt viu ja fa prou. S' ha dat lo cas de haverhi qui, al rondar á las *nenas* ab fins..... sospetxosos, ha adoptat l' us de las ulleras per veurehi més.

Pero suposém que l' infelís galan va plé de las més santas intencions matrimoniales y, no obstant, es increíble lo que 'l pobre pateix si no es amatent á verificar una retirada salvadora

Un exemple 'ns ho farà véure clarament.

Ja de quan comensaren á espigar, densá que las vestiren de llarch, la *Rosario* y l' *Anita*, son las dugas bellesas obligadas de tota *soirée*, reunió, tertulia ó com se digui; en fi, semblan las indispensables en tot lloch ahont se reuneixen més de sis personas; perque desde 'l *the dansant* (cursi) dat ab motiu de la celebració d' algun sant ó d' alguna festivitat, fins al més desaborit y fatigós joch de prendas, ellas 's troban per tot arreu juganhi un dels principals papers. Y no dich res dels espectacles d' invitació, que á cap faltan, perque logran arrancar tarjetas al mateix moro Benani, si á aquest es precis anarlas á demanar.

En una de las tals reunions de confiança, com ne diuen, l' *Anita* lográ fletxar ab sas ardorosas miradas, l' inflamable cor d' un jove que volia semblar elegant y 's passava la vida recitant versos y masegantse 'l seu naixent bigoti.

Seguint las instruccions de D.ª Paula, que desseguida endeviná en aquell doncell sos instins romantichs, las relacions 's portavan á cap ab la més gran reserva, fingint la noya un apocament qu' estava molt lluny de sentir. Sobretot que no se 'n enterés la *mamá*, ni la *Rosario*, ni ningú. ¡Aixó era molt poétich!

No cal dir la rabia y 'l despit de la *Rosario*; sobre tot al véure que l' Arturo (aixís s' anomenava 'l jove) s' anava enamorant de debó y 's passava tot lo dia gastant las pedras del carrer, passejantse amunt y avall convertit en individu municipal. La paraula «venjansa» li sortia á cada

moment de la boca y jurá desbaratar aquells amors que prenían un giro massa sério; perque 's veyá que 'l tal Arturo, al últim haguera fet un disbarat; 'l de casarse, per exemple. Deu li perdoni l' acció en benefici del xicot que s' hauria posat al mitj dels quartos.

Los dos colomets sostenían una correspondencia que no hi havia mes que véure. Lo *angel mio*, *mi amor*, *mi lucero*, *mi bien*, *mi dicha*, *mi embeleso*, anavan per allí de tomballons qu' era una llástima. D' alló de *tuya hasta la muerte ó primero la tumba que dejar de amarte*, y altres frases per l' istil, 'n feyan tot un gasto.

La *Rosario* trigá molt avans no descubrí la manera com s' enviavan las cartas. Ella sabia que s' escrivían pero res més. S' ho duyan molt callat, pero ella ho esbrinaria. Espiá si la criada feya de carté, ó si per sota la porta..... may los podia atrapar. Al últim va descobrirho. Donya Paula y las sevas fillas vivían en un petit *entresuelo* de l' *Ensanche*, quals balcons que davan al carrer eran tant baixos, que ab la má s' hi arribava facilmente. Plegava l' *Anita* la persiana, en un de quals plechs depositava la misiva que l' Arturo passava á recullir, ó, quan li tocava, hi amagava la seva.

Un dia, en lo moment que l' *Anita* deixava una epístola en lo consabut lloch, ella, sense ser vista, la cambiá per un altre de falsa (perque tenían igual caracter de lletra) en la qual deya á *su amor*, entre altres cosas, que si no 's treya incontinent unas *garrofas* que s' havia deixat creixe ab molt treball, que no pensés més en ella «perque feya una fatxa, que semblava un mosso de l' esquadra que hagués vingut á menos.»

¡Treures aquellas patillas de las qu' ell n' estava tant orgullós, encare que 'ls pels, un xich clars, 's perdessen de vista los uns dels altres! L' Arturo 's cremá de debó y ab tota la desesperació de que es capás un cor ferit per una burla com aquella, boig, frenétich, escrigué una carta concebuda en los següents termes:

«Senyoreta: vosté no es digne del meu amor. La mofa de que hi sigut objecte, demostra clarament que vosté no té cor. Vosté es una..... no vull acabar la frase No pensi may més en mí.

Arturo.»

Y, efectivament, no 'l vejeren may més.

Com aquesta, la *Rosario* y l' *Anita* se 'n fan á l' alsaria de un campanar.

JUST ALEIX.

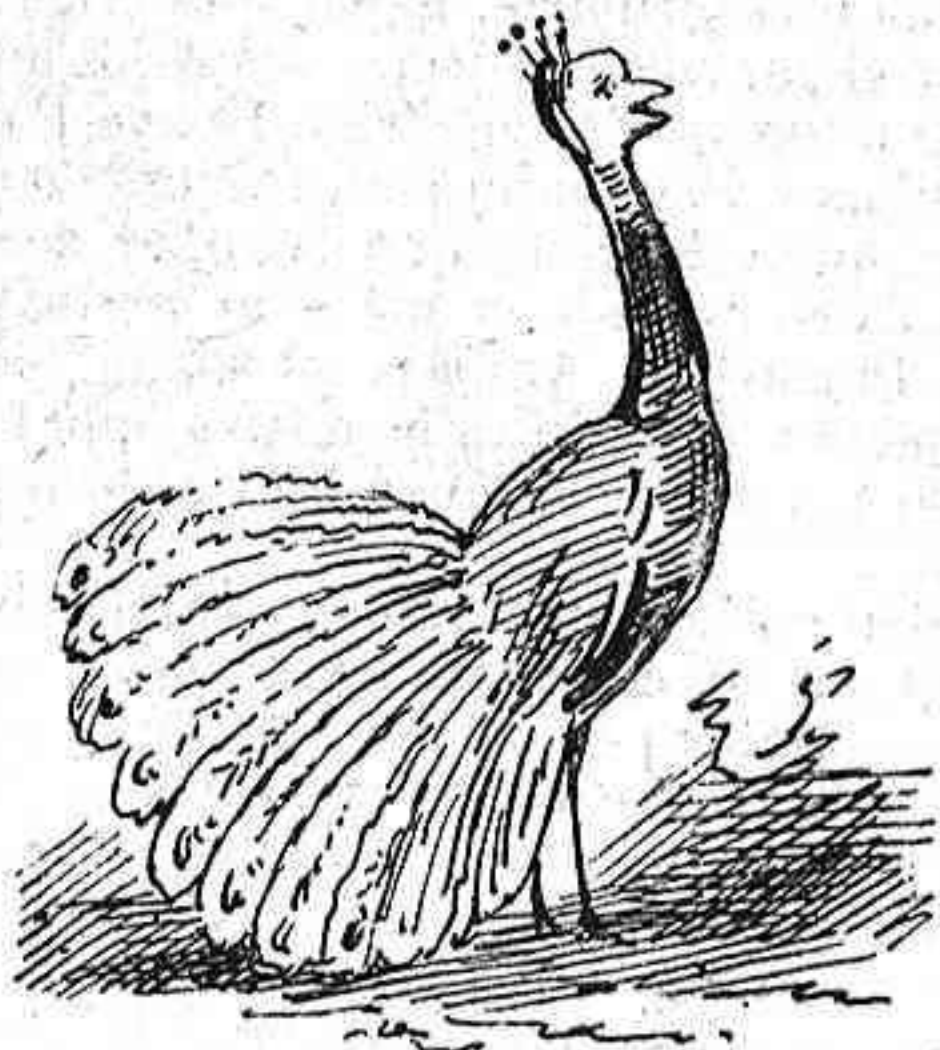
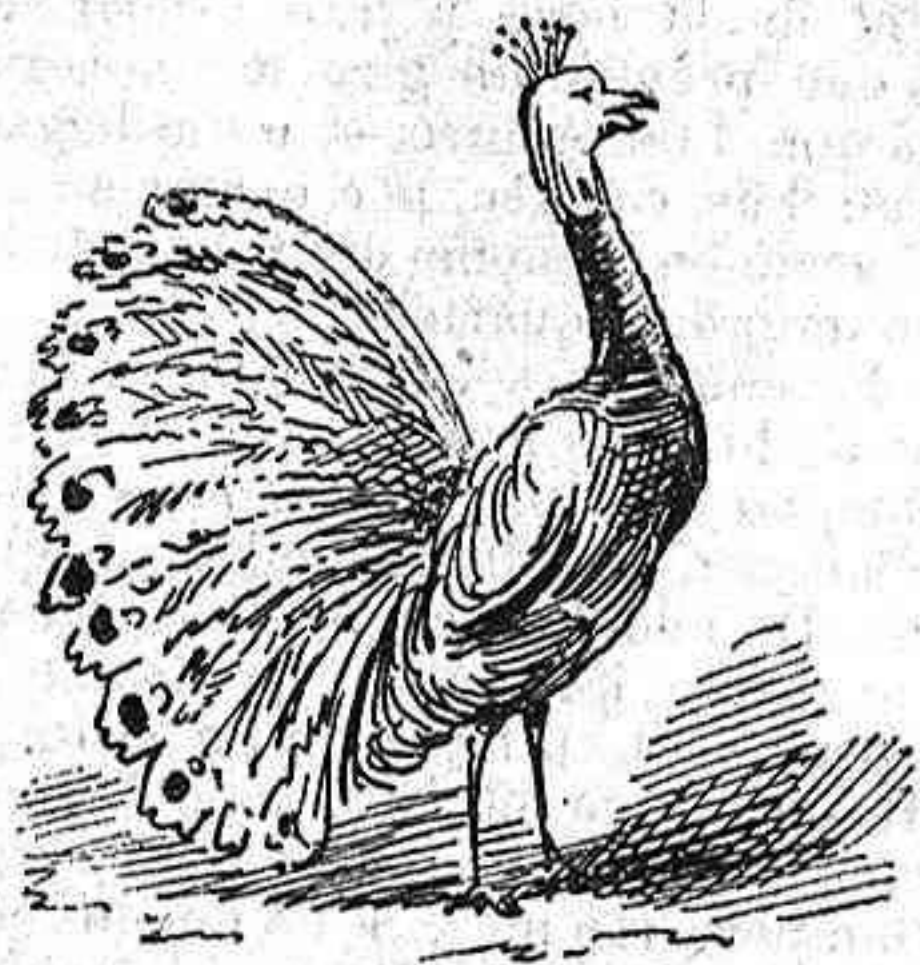

— ¡Cóm! ¿També vol fer revista aquesta semana?

— ¡Vaya! Es la mèva missió.

— ¿Pero de qué pensa ocuparse?

— ¡Pues! De teatros... ¿Qué vol dir? ¿que no passa res de nou? ¿que la vida teatral encara no ha comensat? ¿que no 's pot parlar de lo que no existeix? Tot aixó son tonterias y sutilesas de las quals un verdader *revistero* no n' ha de fer cas. Quan vé l' istiu y la politica queda completament paralísada, ¿plegan per ventura 'ls periódichs polítics? No senyor. Si no poden parlar de decrets que no 's publican, ni de lleys que no 's promulgan, ni de discursos que no 's fan, omplan sas co-

¡Ara veyén qui diria
que en aquest món, d' un trist gall,
pot fèrsen una senyora
mudada ab traje de ball!

lumnas ab relacions dels viatjes que emprenen los personatjes importants, ó ab crónicas de la vida que 's fa en las estacions de banys ó, en últim cas, ab fantasias més ó menos ingeniosas.

— ¡Ah! ¿y vosté pensa tal vegada venirnos ab fantasias teatrals?

Per ara no n' hi ha necessitat. Si las circunstancias ho exigissin ¡quí sab si ho faria! No 's pot dir d'aquesta aygua no beuré ni d'aquestas fantasias no 'n faré .. En fi: deixémnos de divagacions extemporáneas y aném á lo que importa. Ara va á veure com, espigolant ab cuydado, encara 's pot fer una crónica de teatros.

∴ *Circo Equestre...*

— Sí; ja sè qué va á dir: que l' *Alegría* se sosté qu' es un guts; que 'l públich aplaudeix á las *notables notabilitats* que allí treballan. . . que...

— Perfectament: si ho sab, ja no cal que jo ho digui: seguim endavant.

∴ *Tivoli*: cada día un espectacle nou, ó millor dit, un espectacle vell renovat. *De San Pol al polo nort, La vuelta al mundo, La diva, De la terra al sol...* ¿Tambè ho sabia aixó?

— ¡Per supuesto!

— Pues si m' hagués avisat avants, m' hauria estalviat la feyna d' explicarho. Proseguim:

∴ *Teatro Ribas*. Un estreno: *La Virgen de las Mercedes*, obra escrita, segons sembla, pera representarse unicament durant los días de la *festa major* y que podría molt bè representarse qualsevol altre día, perque, á pesar del seu carácter religiós, es boniqueta, ben trassada, ab efectes senzills y agradables y algunas escenas cómicas que demostran coneixement del género. L' autor resultá ser lo Sr. Molas y Casas. En Tutau va dirigirla ab molt tino, perfectament secundat per tota la companyia, especialmente per la Srta. Sala y 'l senyors Serraclara, Borrás y Oliva...

Ja veu com, ab tot y la escassès de novedats, hi lograt fer l' acostumada revista.

Ara prou. Espero que la senmana que vè podrém passar més bè l' estona, y que jo tindré lloch de fer una revista més interessant.

N. N. N.

LO CANT DEL BEN CASAT.

«Quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

Cansat de neguitejarme,
sent solté, y bastant tronat,
vaig determiná casarme
per probá aquest nou estat.

Vaig buscarme una donzella,
que prompte la vaig trobar
per cert molt airosa y bella,
y al poch temps nos vam casar.

Are que ja tinch esposa
entono ab alegres cants:
«quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

Si haig de parlá ab franquesa
molt me proba 'l ser casat,
puig lo haver d' aná á dispesa
no 'm dava bon resultat.

Me quedava sempre ab gana,
menjava poch y dolent,
y 'm trobava á la senmana
que 'm pujava un gasto horrent.

Are ja es un altre cosa
menjo bè y raccions molt grans;

«quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

Com la mullé es endressada
s' empenya en que vagi lluhit;
may duch la roba tacada
ni hi porto cap descusit.

En fer las feynas es llesta,
may s' aparta de ma veu,
ni per cap assumpto s presta
que no siga ab parer meu

Baix conductá tan honrosa
seguim tots dos molt galans;
«quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

No tinch sogra per més ganga
que 'm torbi lo meu repós;
sent aixís may tinch bullanga,
visch molt tranquil y gojós;
puig sè que ningú 'm replica
per si vull fé aixó ó alló:
faig lo que ma pensa indica
y á casa sols mano jo.

La dona sempre amorosa
aproba tots los meus plans:
«quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

Sols tinch un fillet molt mono
per completá 'l plaher meu;
y ho es tant, que jo 'us abono
qu' es com un angel de Déu.

Ab sas gracias joganeras
y acudits, (que 'n tè á trompons)
logra de tolas maneras
fernos passar ratos bons.

Es la esperansa halagosa
que 'ns resta pèls temps llunyans;
«quina vida més ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

Per cap pena may sufreiro,
sempre alegre y divertit,
y aixís ma sort beneheixo
per lo que m' ha protegit.

Ma felicitat es tanta
que sols desitjo ab anhel
que 'm duri molts anys tant santa
puig que aixó es viur e en lo cel.

Y sempre ab veu armoniosa
seguiré entonant mos cant;
«quina vida mes ditxosa,
jo m' hagués casat avants.»

PEPET SIMPÁTICH.

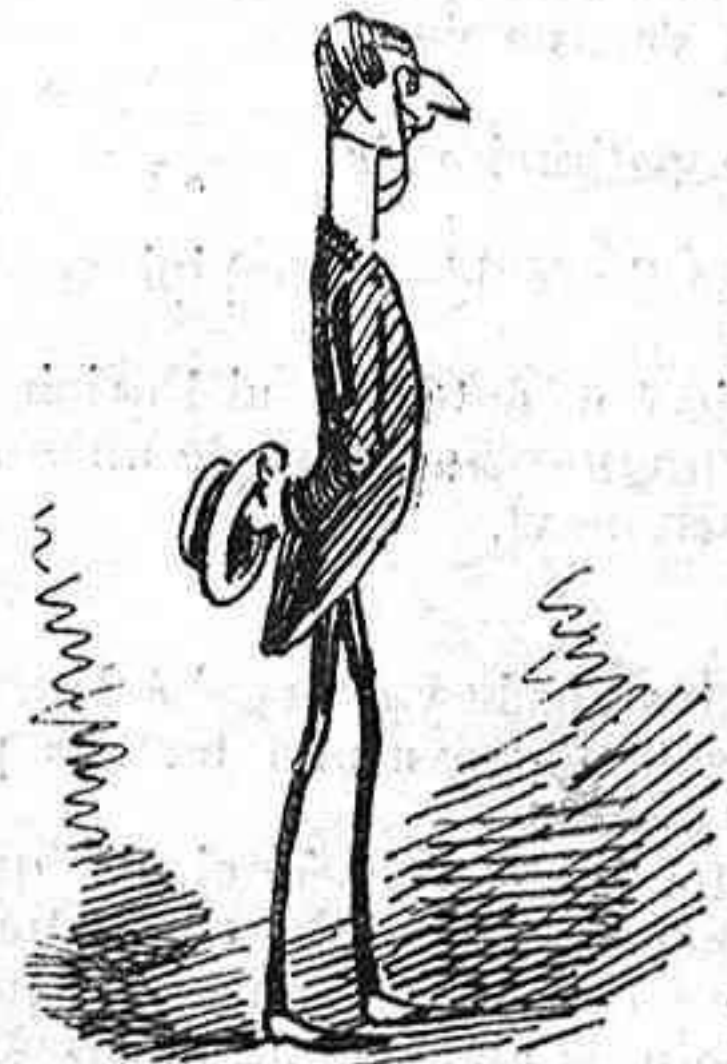
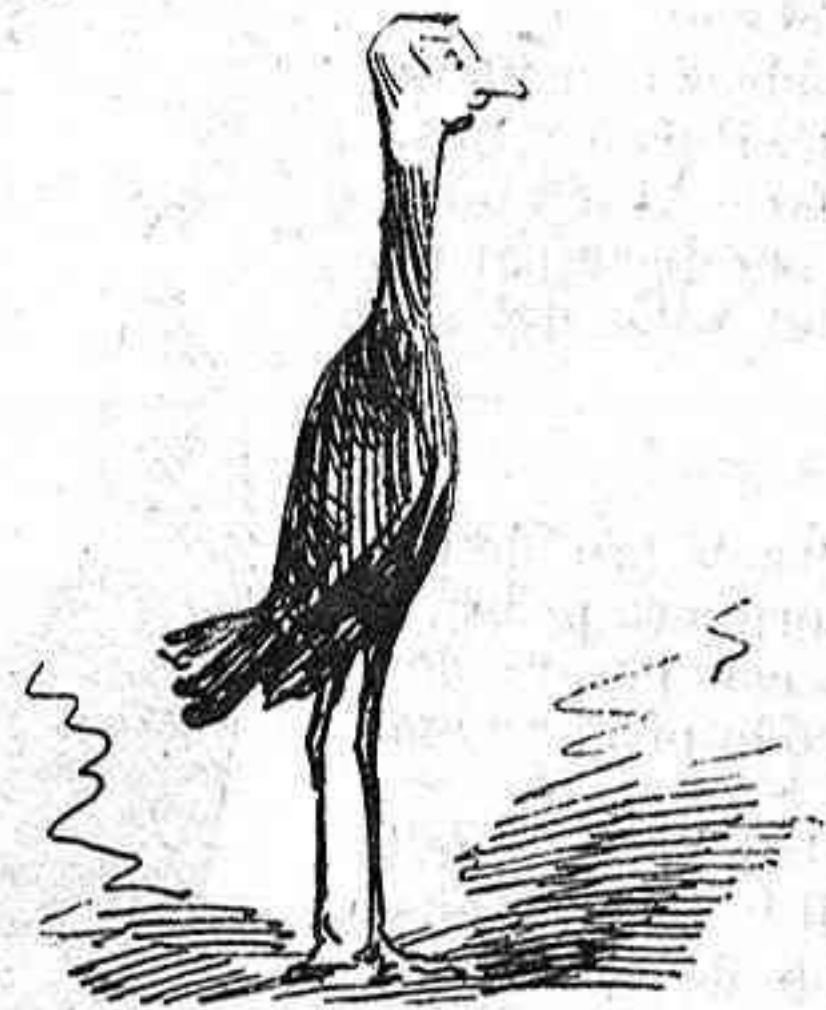
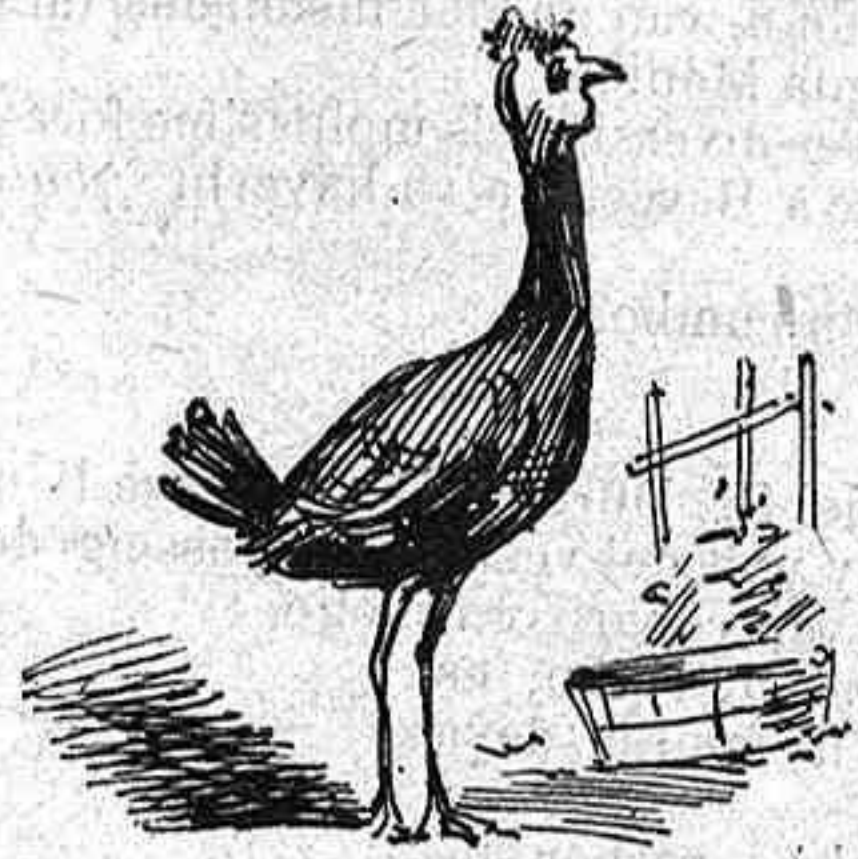
Apenas van arribar als turons de Olérdula las
noticias de la sedició de Madrit, un personatje
molt conegut vá treures la roba de dril y vá po-
sarse la de panyo, vá canbiarse 'l barret de palla
pèl tarot de copa, vá passarse 'l raspall per las
patillas, y cap á Barcelona falta arcalde.

Ab quín gust vaig suspirar al veure'l.

Y ab quín brío en Xanxas, lo municipal qu' está
de punt á la cantonada de casa, exclámava, por-
tant la má dreta á l' empunyadura del sabre:

—Ya ha llegado D. Francisco. Ahora al primero
que se pronuncie le corto *el coll*.

Lluidas han sigut las firas d' aquest any.
Las mateixas taulas que hi havia al Regomir per

De moment no 's veu res més
que un senzillissim pollastre,
y luego 'n resulta un jove
que surt de las mans del sastre.

Sant Cristófol, van quedar instal·lades en la Rambla de Santa Mònica.

¡Ah! y per diversió dels moltíssims forasters que van acudir á Barcelona va haverhi *¡ball de bastons!*

¿Eh, quin rumbo?

Lo fill del Sr. Duran y Bas passava l' altra dia, entre set y vuit del vespre, pèl passeig de la Bonanova y van robarli 'l rellotje.

—No me 'l toquin, es un recort de familia, deya 'l jove.

—Está bè, respongué un dels lladres, diguins ahont viu y li enviarem la papeleta d' empenyo perque 'l puga treure.

Vaja, que digan lo que vulgan: uns lladres tant complerts donan gust.

Y are se m' acut una idea.

Podia donarse 'l cas—encare qu' es molt difícil—que 'ls lladres haguesen caygut á la ratera.

Suposém que ja hi covan y que l' escribá 'ls diu:

—Are, nòmbrintse advocat defensor.

Y 'ls lladres responen:

—Lo Sr. Durán y Bas.

¿Qué faria 'l eminent advocat, per disculpar als autors del robo del seu fill?

No 's tracta are de posar cap primera pedra.

En tot cas posará don Francisco la primera ampolla.

Ja deuen saber que li ha vingut l' idea al nostre arcalde de fundar un laboratori per estudiar y practicar la vacuna de la rabia.

¡Alerta constitucionals disidents!

Lo dia que 'l arcalde s' empipi vos envia al laboratori.

Ja 'm veig á n' en Godó, al Enrich, á n' en Roger de la *Vanguardia* dintre de unas grans ampollas d' esperit de ví.

Per gent trempada y com cal á Murcia.

Dias passats entrava una tartana per un dels portals de la ciutat.

Lo carreter portava un fanal, un que l' acompanyava una campaneta: del carruatje n sortian duas hatxas y darrera seguía una requa d' homes, donas y criaturas ab candelas encesas.

Los burots, al veure aquell aparato, van treures la gorra y agenollarse ab gran respecte.

Y 'ls del simulat combregar van introduhir en la ciutat una gran partida d' oli.

¡Pobres burots! tanta llum y no van veure res.

Capellá número hu.

Copio:

«Juzgado de primera instancia del distrito de Palacio de Barcelona.—Requisitoria.—D. Leon Bonel y Sánchez, juez de instrucción del mencionado distrito.—Por la presente que se expide en méritos del sumario que me hallo instruyendo por el delito de estafa, se cita y llama al procesado

Luciano Blancafort y Parset, *presbitero*, de 42 años de edad, vecino de Vich, alto, delgado, moreno, que usa gafas y *viste traje talar... etc., etc.*»

Capellá número dos:

A Cenicientos, provincia de Madrit, hi ha un ecónomo que fins quan diu la misa porta 'l revólver á la butxaca.

Quan está cansat de la majordona, la treu de casa á cops de vara y 'n pren un' altra, fins que la treu del mateix modo.

Y are últimament, trobantse al mitj del carrer, va amenassar al sacristá ab lo revólver, de manera que si no hi acuden los vehins lo tomba.

Aquí tenen un parell de retratos eclesiástichs.

Si jo fos Papa me 'ls posaria al menjador.

Perque, no cal duptarho: capellans per l' istil obran l' apetit.

Al últim Succi s' ha sortit ab la seva, passant un mes sense menjar.

Y naturalment, ha guanyat moltes apostas.

Are hi ha á Italia un gran número d' individus que volen imitar á n' en Succi, creantse d' aquesta feta un nou ofici:

l' ofici de *dejunador*.

Y podrá dirse, lo *dejunador* es un home que no menja per poder menjar.

A Calatorao (Zaragossa), hi ha un Sant Cristo miraculós que 's distingeix en l' especialitat de fer sortir los dimonis del cos de las personas.

Últimament hi ha hagut una expulsió general de dimonis y la cosa s' ha realisat ab tal aparato, que fins las empresas de ferro-carrils han fet gran rebaixa de preus, com si 's tractés de una corrida de toros.

Com qu' era cosa de banya vá haverhi molts passatj s; lo que no passa aquí Espanya no passa pas en lloch més.

La princesa Ratazzi vá casar-se primer ab o

Van veni 'ls dias de festas decidits á badá un poch, y á pesar dels seus esforços no van poguer badá en lloch.

conde de Solms y 'n tingué un fill qu' es francés.
Se casá després ab lo comendador Ratazzi y 'n tingué una filla qu' es italiana.

S' ha casat per tercera vegada ab l' ingenier Sr. Rute y está embrassada de manera que la criatura que neixi serà espanyola.

En una festa que doná días endarrera, s' alsá un comensal y al brindar per ella digué:

—A la unió de la rassa llatina.

—Protesto, podria exclamar algú. Perque l' unió de la rassa llatina siga complerta, es necessari que la princesa enviudi del Sr. Rute y 's casi ab un portugués.

Lo rey Lluís de Baviera tingué un ram de bojeria y 's suicidá.

Pujá al trono 'l s' u germá Otto, y com si la bojeria fos encomanadissa, posarse la corona al cap y tornarse boig ha sigut tot hu.

La mania que ha agafat aquest infelís consisteix en creures qu' es un águila. Per compte de caminar salta, la major part de las vegadas á péu coix. extén los brassos com si fossen alas y vol que li fassan lo llit en forma de niu, y s' hi asseu en lloch d' ajeure's.

Se li atribueix una frasse deliciosa:

—Jo soch l' águila de dos caps, y tots dos me fan un mal!..

Dos amichs que fa temps que no s' han vist entaulan la següent conversa:

—¡Apenas tens quaranta anys y 'ls cabells tots blanchs!..

—¡Qué vols ferhi, noy! Vaig tenir una gran desgracia á la *bolsa*, y del disgust m' hi quedat d' aquesta manera.

—Home, igual que jo. Vaig tenir un descalbro y de la nit al dematí 'ls cabells blanchs com tú.

—Pero ¿qu' estás dihent, si 'ls tens negres?

—Oh, ja veurás: quatre ó cinch días després se 'm vá morir la sogra, y van tornarse 'm negres com avants.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — *Gra-no-ta*.
2. Id. 2.ª — *Ca-si-no*.
3. ANAGRAMA. — *Galo-Lago-Gola*.
4. CONVERSA. — *Cadaqués-Ajá*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Simeón*.
6. TRENCA-CAPS. — *Lo rellojje de Monseny*.
7. PARALELÓGRAMO. —

R O C A
P A C A
R I T A
P E P A
C A M A

8. GEROGLÍFICH. — *Per deutes l' Espanya*.

XARADAS.

I.

Una lletra veurás tú en hu.

es un metall molt prehuat
dos girat,
y adjetiu possessiu n' es
la tres.

Y si encara no has comprés la xarada, amat lector, veurás que n' es una flor
Primera segona tres.

J. TRUJOLS.

II.

Tres-invers hu repetit
de 'n Segon á Tot marxá y la *dos-hu* 'm regalá que hi perdut aquesta nit.

ASNEROLFF ALKUSPA.

ENDAVINALLA.

Me té á mí tota corona y també 'm tenen los sants, me tenen tots los dimonis y además los capellans Si vols més explicacions y encar no 'm pots descifrar, mira hé totas las donas y de fixo 'm trobarás.

R. NAFRAT.

CONVERSA.

—A quin poble vás Agnés?
—A Mataró ¿vols venir?
—No, y ab tú qui marxa més?
—La que are acabas de dí.

MORET.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal, que significant un edifici, y trayentli una lletra, vaja donant los següents resultats. 1.ª objecte de cuyna; 2.ª los barcos ne tenen; 3.ª los forners ne fan y 4.ª consonant.

MENUT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Polítich espanyol.
4	2	8	6	5	1	2		—	Ciutat catalana.
2	3	5	3	3	2			—	Poble catalá.
6	2	4	7	8				—	Nom d' home.
1	5	8	2					—	Nom d' un riu.
6	7	4						—	Una beguda.
3	2							—	Nota musical
								—	8.—Consonant.

PAS.

TRENCA-CLOSCAS.

SO GITANA

Formar ab aquestas lletas lo nom de un gran vapor
VILARET DE E. DE LL.

GEROGLÍFICH.

X X
I
EXI
I: I
A

UN GUINDILLA.

BARCELONA EN LA MANO

GUÍA DE BARCELONA

Y SUS

ALREDEDORES

POR

J. Roca y Roca

Precio pesetas 3'50.

Seven en la libreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demás principals librerias.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch. del Teatro, 21 y 23.

LAS DONAS D' «ALMA»

Las unas se desafian
 ab revólvers de debó,
 las otras ab bonas teyas,
 las otras ab picadó.

Si las donas van seguint
 practicant aquestas bromas,
 al últim acabarán
 per fer corre á tots los homes.